

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 5 frt -- kr.
Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, vasárnap.

Szerkesztőség:

Belicey-utca 11. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Kéziratok nem adatnak vissza.

Kirólyok

elfogad s jutányosan számít a
Kiadóhivatal:
Belicey-út saját-ház 11.
hova az előfizetési pénzek intézendők.

Vasárnapi felolvasások.

Mióta a leghumánusabb törvény, a vasárnapi munkaszünet kötelezővé tételét, egyik legnagyobb emberbaráti kérdéssé nőtt meg, hogy a munkások kellemes és hasznos szórakozásáról gondoskodjunk. Mert, a hogy ez ma szégyenletesen és veszélyt rejlően van, — ugy nem maradhat.

A korezmázás, a kávéházi füstös élet pihenő ugyan, de szörnyen drága és a pallérozatlan munkás népre a lehető legdemonalozalóbb. Nyáron nem annyira. Nyáron nem vetünk a dolog egész komolyságában ügyet. Nyáron a mulatóhelyek nincsenek hántóan összezúfolva. De most, hogy hidegre hajlott az idő, most a mi körünkben is aktualis kérdéssé vált a munkásnép vasárnapi szórakozása.

Arról talán nem is kell, legalább árnyoldalaiban hű pillanatnyi felvétel adnunk, hogy milyen most az állapot? Ámbár nagyon könnyen végezhetünk

vele a következő gyűjtőfogalmakkal: ital, bódítószer, rontott levegő, kihágások, lerészegedés, utcai zenebonák, duhajkodás, eladósodás, végső következményeiben az elzüllésnek nemei: börrön, avagy önkénytes halál.

És ezekről morálpredikációkat valószínűsítés naivság volna tartani, mert ennek tapasztalat szerint vajmi kevés a foganatja.

Mi a feladat tehát? Az *élvezeti szükségletekről gondoskodni*. Mert vagyunk annyira optimisták, hogy fölteszszük, miként a kézműmunkás legnagyobb része nem lelkihiányosságoktól hódol, mikor munkaszünetes napján a drága és "egészségtele" mulatóhelyeket kultiválja, hanem ezt azért teszi, mert más *időtöltés* eddig számára nem adatott.

Hasznos, kellemes és olcsó szórakozásokat kell adni a népnek. Ami intelligenciánk vezető erőinek minden nagyobb törődése nélkül kitelik: arra célozzunk első sorban.

A tanulságos felolvasás igazi, egyszerű és nemes pihenő. Bár nem feledjük el, hogy a népszerű felolvasások a vén kisasszony és a gyorsan hevülő diákságnak száruva, immár a legnépszerűtlenebbek. Olyan *orosság* ez, melyet *ostya* nélkül bajosan adhatunk be. Ám jó, gondoskodjunk hát ostyáról. Egy kis tombolázás, bál, avagy a zene Muzsájának segélyül hívása; már jó ostya lesz és annyira ismerjük a munkásosztály igényét, hogy a tervszerű felolvasási sorozathoz képeket leszünk megnyerni.

Szeretnők, ha soraink után ebben a tekintetben valamelyes mozgalom mutatkoznék.

Utazás bélyeggel. Érdekes s a magyar államvasutak forgalmára nagyfontosságú reformot szándékozik már a közeli hónapokban életbe léptetni a vasuti személyforgalomnál Lukács Béla kereskedelmi miniszter. Az újítás célja: fölmenteni az utazó közönséget attól a

A SZARVAS ÉS VIDEKE TÁRCÁJA.

Te hiányzol nékem! . . .

(Levél egy szép asszonyhoz.)

— A „Szarvas és Vidéke” eredeti tárcája. —

(Folyt. és vége)

„Halál! . . . Az elmulást nevezik így az emberek! . . . Hát fájdalmas az elmulás? Lehunyom szememet. Nem látom többé ezt a világot, mely a múltban szép volt s most vádlólag lép fel ellenem minden tárgy! . . . Elhagyott, megcsalt! . . . Megszűn szívem dobogni ez a kis harang, mely itt ébren, alya folyvást azt beszéli: „elvesztéd, tünkre retett!” Elenyészik a fájdalom, mely keblemben dul, az a maró s égető kín, mely örülté teszi az embert, mely megrepszta a szívet! . . . Elmulik az örökös bu, mely sóját fátyolt vón a világra, homályt borít a szemekre s mulandóvá tesz mindent! Szerettem őt, most is szeretem nagyon, mondhatatlanul! Óh, csak egyszer láthatnám még. Csak egyszer, egyetlen egyszer! De ő messze, nagyon messze van tőlem! Nem látha-

tom őt! Óh jöjj halál, óh jöjj, légy szabadítóm s megmentőm! . . . De ah! — így nem láthatom többé őt?! . . . Nem, nem, nem akarok meghalni! Élni fogok még s szívnél akarom a levegőt: szívnél, melyet ő! Pedig milyen édes volna az ő kezéből még a halál is! Síromon rózsák fognak nyilni, hisz ő azokat szerelte! . . . szereti még most is! . . . Jör, te kedves thea rózsá, hiszen ő adott nekem, hadd csókoljalak meg; hisz őt többé ugy sem csókolhatom! Jöjj, légy társam, szerelmes társam; légy azzá, ami ő volt! . . . Mily boldog voltam. S az többé nem leszek?! Talán sokáig fogok még élni?! . . . Minő furesa is ez az élet! Minő különös! . . . Légy ideig boldog vagyunk: hisszünk, reméllünk, szeretünk, s aztán megsemmisül a boldogság; vagyunk a világon, mint a ledöntött, érzéketlen fa. Ez akkor boldog, mint a szív, mikor virágozik! De mit vétettem az ég ellen, hogy így büntett?! Miért rabolta el boldogságomat?! Megirigyelte tán? . . . Itt volt ő mellett, széles vállamon pihent fűtős feje. S ha szép szemébe néztem, a boldogság, mely onnan sugárzott, szinte elkábitott. . . . Mint örültem, miközön megis-

mertem. S mily könnyen megbatkozunk egymással! . . . Rózsás arca hányszor jelent meg álmaimban s ilyenkor mily édesen mosolygott az! Aztán később igazán ugy mosolygott, ha hozzájuk mentem! S mindez elmúlt. . . . Elmúlt, többé vissza nem jött! . . . Talán megszűnik dobogni a szív is, mely nem érez azóta csak fájdalmat! . . . Elment! elvitte lelkemet, tönkretette szívemet, azt a szívet, mely nélküle, szerelme nélkül nem él többé — megsemmisült! . . . Elhagyatott vagyok! Oly üres a tér, belől oly telt a szív! Ugy fáj s mégis oly édes ez a fájdalom! . . . Miatta szenvednem is édes lesz az életbe! . . . Álom volt, egy szép álom! . . . Az Ur megmutatta legszebbik angyalát! . . . Közel van halálom! . . . Meghalni ily korán? Nehéz, nehéz nagyon! Hiszen szívemben még álom s remény vagyon! Álom s remény?! . . . Mi szép! . . . Beteljesülne még?! — Ezt mondták a locsogó habok s ezért futottak el gnyolódva tőlem! . . . Boldog vagyok mint gyermek álmakor! Hogyan? . . . Boldog vagyok? . . . Ajkam hazudsz! . . . A széttört álom, a csalódott szív, a felszereltem nem boldogít! A rab oroszán s a k-

kellemtelenségtől, a mivel most a vasuti pénztáraknál a jegyváltással együtt jár. Lényege az, hogy az eddigi utazási jegyek helyett vasuti bélyegjegyek hozatnak be, melyek teljesen fölöslegessé teszik, hogy az utas a pénztáraknál tolongjon vagy várjon, míg jegyet válthat. Minden trafikban ártitani fognak úrlapokat, melyekre az utazni szándékozó maga írja rá az elindulási és végállomás nevét s aztán ugyancsak a trafikban vásárol annyi értékű vasuti bélyegjegyet, a mely megfelel az utronal hosszának. Az úrlapok féln krajcárjával lesznek kaphatók, a bélyegjegyek pedig 25—75 krajcárosok és 1—5 forintosok. Ha valaki például Budapestről Bécsbe akar utazni a II. osztályon, a 14. zónának megfelelően egy 5 és egy 2 forintos bélyegjegyet ragaszt az úrlapra s beírja a végállomást. S ezzel a lappal felszerelve bármely pillanatban, minden lebélyegzés, vagy a pénztárnál való időzés nélkül beszállhat a vasuti kocsiba. Az ellenőrzés nagyon egyszerű: a vasuti bélyegjegyek közepén át vannak lyukasztva s az ellenőr, miután meggyőződött róla egy pillantással, hogy a kellő értékű bélyegjegy van az úrlapon, a bélyegjegy egyik felét leszakítja, míg az utas a másik felével a végállomásnál kiszáll. Ily módon a vasuti igazgatóság is könnyű áttekintést szerezhet a visszaszármaztatott jegyekről.

Levél a Szerkesztőhöz.

Igen tisztelt Szerkesztő úr!

Nem ismerem lapjának minden irányu szellemét s így nem tudom milyen viszony-

ban áll e néptanítókkal. Feltételezem, hogy a viszony jó, melynek alapján szívesen tudósítom, hogy Öcsödön a tanító-testület emlékeztetés nap estélyéhez jutott, folyó 1893 év nov. 15-én 5 órakor, a mikor egyik nyugalomba vonult, veterán kartársánál tisztelgett.

Ez a tény a testület körében nem egészen új keletű, miről bizonyosságot tesz az említett napon átnyújtott emlékalbum csoport képe, mely a tanító-testület által ily tartalmu üdvözlés kíséretében adatott át:

„Kedves Nemes bácsi!

A jelen magasztos pillanat hatása alatt, — midőn bácsihoz, mint egy 47 évi munkálkodással nyugalomba vonuló kartársunkhoz jöttünk el, — egy mindent átölelő szeretet érzése dobogtatja szívünket.

Mint — ez idő szerint — állásbeli utódaé. enyém az a megtisztelő szerencse, hogy kedves kartársaim megbízásából közös érzésünknek tolmácsolója legyek.

Az emlékezés a multak szövénokét gyújtja fel előttünk, melynek fényénél ott látjuk a multtól a jelenig ünnevelt kartársunkat: a fiatól-kor heves buzgóságával; a férfi-kar munkás cselekvéseivel; az öreg-kor nagybecsű tapasztalataival; végre 47 évi tanítósa után ősz fűrtökkel, nyugalma kezdetén, a jelenben.

47 év szülőtteinek tanítója lenni, lezármazólag nagyszülőket, szülőket és unokákat nevelhetni szép magasztos feladat, nagy áldása Istennek, mely csak választottaknak adatik:

Nemes bácsi megérte ezt közszeretben és tiszteletben, mellyel búzító példaként áll előttünk. Követjük mi is ezt a szép példát, ez a mi birálatunk, ez a mi elismerésünk. De most a választás pontján mi is külön-külön, egyet kérünk:

Jó barátságával — habár a közös küzd-térről lelép — mint eddig, ezután is legyen közöttünk, legyen közöttünk úgy, elválasztatlanul, mint ez album csoport-képén!

És most, midőn szívünk még egyszer átérzi az örökemlékü óráinkban, hogy Ne-

mes Lajos, nemesen futotta meg az ő pályáját, szívünk, lelkünk egész melegével kívánjuk: legyen boldog, bajoktól zavartalan a hiven megérdemelt ódes nyugalom, melyhez „Isten kit a bölcs lángesze föl nem ér” adjon hosszú, egészséges életet!”

Szíves tisztelettel

Öcsöd, 1893. nov. 15.

Novus.

Mi újság?

— **Kontur József, szarvasi kir. járásbíró.** nyugdíjaztatása iránti kérvényét az illetékes hatósághoz felterjesztette. Fájdalommal és sajnálattal registráljuk e hirt, mert Kontur József kir. járásbíró ki már 22 éve vezetője a helybeli kir. járásbíroságnak, az ő előzékeny és tapintatos modorával ok perpatvarnak s vizsgálkodásnak vette elejét, s nemesak bíró társai s alantosai szerették s szeretik őt, de általában a közönség is, a kik ügyes bajos dolgokban tanácsért fordultak hozzá, áldólag emlékeznek reá, helyes s tapintatos tanácsadásaiért. Az ő atyai jószívűséggel párosult erélyességének köszönhető az, hogy a szarvasi kir. járásbíroságnál oly rend és pontosság uralkodik, s méltán sajnálkozhatunk már eleve, az ő távozása miatt. Kívánjuk, hogy jól kiérdemelt nyugalmat, minnél tovább élvezze, s hogy az igazság szolgáltatás terén eltöltött több mint 40 évi fáradsáttal s igazságos működéséért, ne csak a társadalomnak elismerése, de a legfelsőbb elismerés is, méltó s jól megérdemelt kitüntetés alakjában nyilatkozzék.

— **Halálozás.** Königswarder Mór báró az urak házának tagja s az ismert bécsi bankház feje, a csabacsúdi uradalom birtokosa f. hó 14-én d. u. elhunyt. Königswarder báró 1837-ben július 16-án született 1860-ban atyjának Jónásnak cégtársa lett. 1873-ban a Ferenc József rend csillagos lovagkeresztjével tüntették ki. 1872-óta ő vezette banküzletét, egy ideig dán konzul is volt. 1879-ben az urak házának élethosz-

litkába zárt madár soká nem él; elvész a bátor párdúc, hogy ha nem szabad, hosszú rabságra ítél szív meghasad!”

Ily rémes gondolatok kergették egymást agyamban s tehetetlenül néztem azok ádáz viharát; majd, amidőn te néked, a hűtlen kedvesnek megvető mosolyát, büszke tekintetét láttam: elrohantam a hullámozó örvénytől!

Elrohantam; mert féltem, hogy egy érzélgős pillanatban még valami bolondot teszek. Valami bolondot, szerelmi bűm közepette, egy hűtlen leány kedvéért! . . .

Magányt kerestem én az erdő csendjében, álmodni álmokat, elmerengve szőm ódes ábrándokat; nyugalmat keresni, elvesztett nyugalomam! . . .

Elbolyongtam ott, hol együtt annyi virágokat szedtünk bokrétaiba, ott, ahol szeretni, ölelni s csókolni tanított bennünket a szerető gerle pár; ott, ahol annyit csevegtünk szerelmünkről s boldogságunkról: megédesítve kedves csalogány s fülemile daltól; ott, ahol örömtől fakadó kacajodtól visszhangzott az erdő.

Igen, elbolyongtam árván, elhagyottan,

hogy elpanaszoljam a kopasz fáknak, hervadó szederindáknak, hogy mit vesztettem én el, mi van a szívemben.

De hiába panaszkodtam a vén odvas fáknak: nem hallgattak reám, elutasítottak. Szederindák pedig ilyformán fogadtak: ők is ilyen busak s hervadásban vannak!

Nem volt most itt a kedves dallos, elszállott messze, messze tájra. S szerte a fákön varjuk rikoltozták: „kár volt ugy szeretned!”

Pusztá galyon szerető gerle pár helyett, árva holló kiáltozta: „mért volt bohó, mért szeretted!”

Csak el! ah, csak el innét, hogy valahol, másutt nyugalommal leljek!

De hol s merre lelem ezt fel! Ki mondja meg nekem?

Bejártam az egész várost, de sehol nem leltem fel!

De, ah! már kezdtem gyűlölni magát a várost, s haragudni az itt lakó emberekre: „mind rosszak ők, a boldogságot széttepink, az ártatlant bemocskolják!”

Nem tudtam maradni e városban tovább. Csak el, csak el innét! . . .

És amidőn nálatok végbucsut vevék ezt kérdezték tőlem:

— Miért siet most olyan nagyon innen s mikor jön el megint?

Azt feleltem erre, szívem mély bujához:

— *Te hiányzol nekem! . . . Soha, soha többé! . . .*

De mit is keresnek én már eztán nálatok? Hísz oly rideg, oly kihalt nékem a házatok, hogy te nem vagy benne!

Meggyűlöltem a várost s haragszom az emberekre. S most már igazán úgy gyűlölöm s úgy haragszom, mintha ők volnának okozói szerelmi bűnnek: az én boldogtalanságomnak.

Átkozom a helyet s azt a pillanatot, melyben megszerettelek.

Átkozom a földet, melyet tapodol s én nem tapodhatok.

Átkozom a léget, melyet belehelsz s én nem szívhatok.

Átkozom magamat, hogy hinni tudtam néked, hinni szerelmedben!

Átkozok mindent, mindent!

Csak téged nem átkozlak; egyedül!

sziglanai tagjává nevezték ki. 1884—1890-ig a Bécs belvárosi kerület tartomány-gyűlési képviselőségével bizta meg. Az elhunyt báró egyik volt a leggazdagabb embereknek. Két uradalma volt Magyarországon, kettő Csehországban, egy Alsó Ausztriában, ezenkívül Bécsben 23 háza volt. Vagyona mintegy 40 millió forintot tett ki. Königswarder halálhíre városunkban nem volt egészen váratlan a mennyiben a csabacsúdi uradalmi tiszték a bankár halálosbetegségéről már napokkal előbb távirati értesítést kaptak s így a közönség is értesült mindazonáltal a szerdai esti órákban mindenütt csak a gyász csetről beszéltek.

— **A helybeli kir. járásbírágnál** folyó hó 10-dikétől kezdve a polgári és kispolgári ügyek előadója Tapolcsányi Imre kir. albiró, s a büntető ügyek s a szarvasi, endrődi és kondorosi hagyatéki ügyek előadója pedig Morvay Károly kir. albiró.

— **A szarvasi gátátmetszés.** Egyes bizottság tárgyalt a minap városunkban az ugynevezett bethlehemi városrészt övedző másodrendű gátátmetszés ügyében. Az ügy megoldásra nem vezetett, de hihetőleg sikere lesz, ha ugyan a körös-tisza-marosi ármentesítő társaság szentesi főigazgatósága is hozzájárul az átmetszéshez.

— **Virilisek akarnak lenni.** Dérzsi Ferencz és Péter gyomai lakosok kérvényt nyújtottak be az alispánhoz, hogy utólagosan a legtöbb adót fizetők listájába felvétsenek.

— **A pénzkirály végrendelete.** Königswarder sokszoros milliomos báró Kis-és Nagy-Szánté ura kedden délelőtt Bécsben elhunyt. Körül-belől 40 millió fortra rugó óriás vagyont hagyott hátra. Végrendeletet több ízben csinált; de azokat visszavonta. Legújabb végrendelete, melynek felolvasása fél napot venne igénybe, másfél év előtt kelt. Ennek értelmében általános örökösül Kis-Szántón lakó másodszülött fiát Hermant tette; a többiek csak köteles osztályrészt kapják. Meghagyta, hogy a legegyszerűbben

temessék el, ravatalra ne tegyék; koszorút se tegyenek koporsójára és sirja fölé is csak egyszerű követ állítsanak.

— **Csáky Albin gr. kilépése** a kabinetből, mint a P. H. értesül az egyházipolitikai törvényjavaslatok beterjesztése és a kultusbudget tárgyalása után kevés idő múlva be fog következni. Lelépését nyomon fogja követni a főrendiház elnökévé való kinevezése b. Vay Miklós helyére.

— **Az elutasított Tót-Komlósiak.** A vármegyéhez a napokban érkezett le Hieronymi belügyminiszter leirata, melyben tudatja, hogy Tót-Komlósi képviselőtestületének azon kérelmét, hogy a község kebeleztessék be Csanádvármegyébe, nem találta teljesíthetőnek. — A miniszter határozatát, ha most nem is, de nem sokára maguk a mozgalmat szító képviselői tagok is helyesnek fogják találni, mert arra, hogy ósrégi megyéjükből kiszakadjanak, egyáltalában semmi okuk nincs.

— **Visszás állapotok:** Szarvason a mai napon senki sem tudja, hogy voltaképpen hány óra van? mert például az evangélikus toronyórán most pont 9 óra van reggel, a katolikus toronyórán még csak $\frac{3}{4}$ 9-re, a vasúti órán pedig 8 óra múlt 35 perccel, a városházán 9 óra múlt 10 perccel, a főgymnasiumban a hány diák annyi óra, a járásbírágnál pedig soha sem tudják, hogy hány óra, mert hivatalos órájuk nincs. — Talán nem ártana, ha a közgazgatási hatóság utat s módot találna arra, hogy a m. kir. belügy- s igazságügyi ministereknek, az egységes közép Európai időre vonatkozó rendeletei, a helybeli rangozók tudomására jusson.

— **A vasúti fuvarlevelek lebélyegezése.** Az államvasutak igazgatóságának sok kellemetlensége volt már amiatt, hogy a fuvarleveleket kiállító tisztviselők a felvételi bélyeget úgy ütötték rá a levelekre, hogy egyáltalán el sem lehetett olvasni. Most az igazgatóság szigorúan utasította a fuvarlevelek kiállítóit, hogy ezentúl az ilyen gondatlanságtól óvakodjanak.

— **Halálozás.** A bolgárok volt hős fejedelme, Battenberg Sándor pénteken délelőtt 12 órakor meghalt.

— **Megyei képviselőül** Melis György városunk bírása lett Moravcsik Géza helyébe megválasztva.

— **Garázdálkodás.** F. hó 17-én, pénteken éjjel a helyb. templomok ablakait betörték. De az eddig ismeretlen garázdálkodó különösen a két izr. imaházra nem volt kibékülve, melynek összes ablakait verte.

— **Lopás a vonaton.** Schierffer Mihály helybeli cipésztől e hó 14-én Budapestre utazása közben 1850 forintot ellopott. Az illető károsult a bpesti rendőrségnél jelentést tett.

— **Szegénységi bizonyítvány.** A napokban bemegy a falusi ember egy üzletbe a hol bélyeget is árulnak és így szól: — Kérek egy tiz krajczáros szegénységi bizonyítványt. Tessék! — szól a kereskedő es oda ad neki egy 10 kros váltóblankettát, eltalálván a humoros atyafi szívének óhaját.

— **Miniszteri rendelet folytán** a katonai szolgálatot, megyei szolgálatban állók esetleg tényleges próba-szolgálatra lesznek behíva, a tisztviselők pedig ugyanazon elbánás alá esnek, mint a három éves katonák, önkéntesek, tengerészek, honvédek s póttartalékosok.

— **Katonai lóvásár M-Turon.** E hó 27-én a honvédség részére 4 $\frac{1}{2}$ —8 éves s 156—168 cmter magasságu lovak vásároltatnak Mezőturon.

— **A vászonnemüekből a tintafoltokat legkönnyebben** úgy távolíthatjuk el, hogy a tintás helyeket fagyvával jól bekenjük; néhány napig így bekenve félretesszük; azután folyóvízben jól kikell főzni s csak aztán kell beszappanozni és kimosni.

— **Avas sajtot** vagy turót a következőképp lehet megjavítani. Egy liter jó borba egy dekagram törött salétromot kell önteni. Ha ez már egészen elolvad benne, egy tiszta asztalkendővel a borba kell mártani s

ged, hisz nem vagy te oka az én boldogtalanságomnak: tudom én, hogy véred hajtott arra, saját véred, hogy: *ne a boldogságot keresed, csak hogy pusztán feleség légy!*

Am érzem, iszonyuan érzem, hogy te nem vagy boldog; hisz' a te életed, a az csak -- „festett“ élet!

Az esti 9 órára a toronytjáró-ór im, elmondta a szokott: „Dicsértessék a Jézus Krisztus“-t; már rég el is harangozott: éj van . . . alusznak az emberek; alszik minden, minden!

Csak én nem aludhatok. Csak én nem hajthatom nyugalomra fejem!

Még nekem messze tart az utam s messze van lakásom!

Elindultam a korom sötét ójszakába; a csillagtalán ég alatt, a holdtól nem világította uton siettem hazafelé.

Borzadva, nyugtalanul néztem az üvöltő őszi szellőt, mely itt, kiűn a síkon kavarogott; felkapva a sötétségből az elszáradt kórókat, sárgult leveleket: futott velök tovább; majd a fák kopasz ágait verte egy-

máshoz s ezek kísérteties hangon ricsegve ropogva hullottak alá, a földre.

Aggódva néztem, miként dühöng az Ég, mint a hűtlenül elhagyott leány szívében dühög a féket vesztett érzélem. Pedig nem ő, de ah! — én lettem megcsalva! Hisz' szívémben dül — nem az övében — a rémitő fergeteg. S óh! minő fergeteg, mely nem csillapul soha! soha! . . .

„Hittem, reméltem, szerettem“ — ez volt balgaság tölem, ez volt az én egyedüli gyarlóságom. S óh, lásd ezért lettem kiüldözve álmaim tündér honából, . . . szerelmem bűvös kertjéből! . . .

El innen, csak el e tájról; de merre a hová? Hisz' szívémben magammal ragadom azt, ami nyomon követ s üldöz; magammal hordom a megcsalott érzelmek dülő viharát! . . .

Meghasonlva önmagammal így futottam árkon, bokron, kopár pusztákon, letarolt völgyeken keresztül az égető kinoktól, maró fájdalomtól üldözötve, így futottam otthonom felé.

Futottam, míg végre elértem, hol la-

kom; átfázva, didergő kézzel fogom meg az ajtó kilincsét s bekarok meenni; de zárva előttem az ajtó, hisz rég alusznak már nálunk! . . . Éjfélre járhatott az idő! . . .

Kissé vártatva felcsöngettém a mélyen alvó cselédet.

Siettem levetkőzni s csakhamar ott találtam magamat az ágyban.

Ámde nem tudtam elaludni; a csalódás sajtó, vérző sebe nem hagyott nyugodni.

Agyamban újfent egymást kergették a rémes gondolatok s míg nagysokára kissé elszunyadtam, de az első kakas szóra újra fölnyitottam szememet s könyeztem, sirtam boldogtalanságom fölött. . . .

Majd ismét elaludtam. . . .

Álmodtam; de mily badarságokat összevissza, melyből valóban azt hittem te is eljöttél velem. S elindultam keresésedre!

Kerestem az én mindenem, egyetlen kedvesem!

Bejártam az egész kertet; de sehol nem leltem fel!

De ah! — minék is kerestem, hisz' elhagyott, megcsalt! — Ily gondolatokba me-

annyira kifacsarni belőle a nedvességet, hogy bor ne folyon róla le. Ezen nedves ruhával kell betakarítani a sajtot és turót és hűvös helyen ismét elöbbi jó ízét fogja visszanyerni.

— **A lámpák szaga ellen.** Sokszor igen bosszantó szaga van a petróleumlámpának. Pedig ez könnyen kikerülhető. A lámpa belét, mielőtt a tartójába behuzzuk, 12 órán át ecetben kell áztatni s aztán jól kicsavarva, megszáritani. Ha az ilyen lámpabelet rendszeren levágjuk, sohasem fogjuk a petróleum szagát érezni.

— **Rendőri hírek.** Klein Mayer nagybősnyei illetőségű egyén f. hó 12-én továbbá Rostás József és ennek neje Szegény Anca, valamint ezek gyermekei névleg Rostás Elek, Lukács, Anca, Józsi, Terinka, Mari, Julesa, Lajos, Borcsa, Gulán, Hajó és János, — továbbá Rostás Jakab és ennek neje Rostás Mina, és ezek gyermekei névleg Rostás Jakab, Trinkullu, Nyida, Lajos, Anca, Teréz, Miska, Sándor és Erzsi, tErschind községi illetőségű — Csúrár Vlad és ennek neje Rostás Matal és ezek gyermekei és Csúrár Gusztáv és Péter Hosszúkovácska községi illetőségű csavargó kőbor cigányok f. hó 17-én illetőségi helyeikre toloncoltattak.

— **A régi irodalmi gárda** egyik legkedveltebb tagja: Lauka Gusztáv a kinek humoros irálva mindenkor oly kedvesen fogadott olvasmánya volt s az mai napig is, a „Képes Családi Lapok“-ban most kezd egy zamatos irálva hosszabb beszélyt: „Frusztra“ címmel. A beszély első része is már megkapós s kétségkívül kedves olvasmánya lesz, a fent említett lap olvasóinak. A „Képes Családi Lapok“ egyébként is mindig új és új meglepetésekben részesíti olvasóit, s azért mi is a legmelegebben ajánljuk e lapot, mely határozottan a legjobb s legolcsóbb szépirodalmi lap. Megrendeléseket elfogad a kiadóhivatal, mely mutatványszámokat is szívesen küld, ha azíránt levelezőlapon megkorestedik. A kiadóhivatal van: Budapesten Nagykorona-ntca 20. szám.

— **Belöttek a „Hattyuba“.** Helyben — mint itt szélteben beszélük — egy eddig ismeretlen tettes belötte Gyurik Jánosné Hattyu vendéglőjébe, világosan azzal a célzattal, hogy a család egy tagját lelője. De szerencsére a gyilkos golyó nem tett kárt senkiben. A vizsgálat folyamatban van.

— **Óriás termények.** Az amerikai utjáról épen csak alig hazatért budapesti magkereskedő Mauthner Ödön már is egy olyan kiállításra lepte meg a budapestieket, a mely párját ritkítja és az Andrassy-uti üzlet kirakataiban kiállított termények oly szépek és olyan óriás nagyok, a minőket eddig még országos kiállításokon sem látunk. Vannak ott 101, 103 és 108 kilós óriás tökpéldányok, 11½ sőt 13½ kilós kalarábok, melyek óriási súlyuk dacára sem fások, hanem teljesen zsengék, de látunk itt 17 kiló súlyu oberndorfi répát is, melyet Friedmann péli termelő, 21 kilós olajbogyóalakú példányt, melyet Harkányi Károly gazdusága és 23 kilós Mamuth-répat Józsa Sándor ceglédi gazda állítottak elő, természetesen Mauthnertől került magból. A hozamokra kitűzött arany díjakat a következők nyerték el: Kollok Gusztáv kengyeli kasznár, kinek 1600 L-olnként 940 mm. olajbogyóalakú, Politzer Fülöp dévaványai birtokos, kinek katasztrális holdankint 1007 métermázsza oberndorfi répája, és Bárány Gábor dobrai bérlő, kinek 1600 L-oles holdankint 1011 métermázsza Mamuth-répája termelt a Mauthnertől beszerzett mag után. Friedmann péli termelő elkészett bejelentésével, neki 1101 métermázsza Mauthner-féle oberndorfi répája termelt holdanként. Ha tekintetbe vesszük, hogy a múlt tavasszal majd a rovarok pusztították majd hideg szárazság viselte meg a répapalántákat, be kell vallanunk, hogy valamint a termények súlygya úgy a hatósági bizonylatokkal beigazolt fenti hozamok bámulatra méltók; mert bámulatosak volnának normális, jó időjárásban is és mindenesetre csak páratlan minőségű jó magyagnak kell az ilyen óriás eredményeket érdemül betudni.

— **Egész selyem. mintázott Foulardokat** (mintegy 450 különböző fajban), méterenként 85 krtól 3 frt 65 krig. — valamint fekete, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 ft 65 krig szállít — síma, kockás, csikos, virágos, damaszolt minőségben (mintegy 240 féle dispositió és 2000 különböző szín- és árnyalatban) postabér- és vámmentesen **Henneberg G.** (csász. kir. udvari szállító) **selyemgyár Zürichben.** Minták postafordultával küldetnek Svájcba ezimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

A hétről.

(Fővárosi levél.)

Ennek a hétnek legnevezetesebb eseménye: a Kossuth könyve. A múlt hét az Andrassy Gyuláé volt, ez a hét a Kossuthé. De csodálatos jelenség, még az ellenzéki lapok sem foglalkoztak mind úgy e könnyvvel, mint nagy és ritka irodalmi és itt mondhatjuk: irodalmi és politikai eseménnyel szokás. Csodálatos jelenség ez, melyet csak az tud megmagyarázni, a ki a kulisszák mögé lát, a ki tudja, hogy lapjaink nagy része egy könyvnél nemcsak azt nézi, hogy ki írta, hanem, hogy ki adta ki. S feledik még akkor is, mikor Kossuth könyvért van szó és arról, hogy Kossuth abból a tiszteletdíjból él, mit a kiadó fizet s csak azt tartják szem előtt, hogy ha a könyvnek reklámot csinálnak, abból nagy haszna lesz a kiadónak. Véletlenül tudom, hogy a Kossuth könyvének jóvedelméből egy tizedrész marad a kiadó Athenaeumnak, a többi a Kossuthé, de a szűkkeblű versengés ezt is saj-

rúlve, midőn egyszerre csak szobámba álltam: megtörtén... elhagyatva!...

Busan, s mereven néztem magam elé. Kis szobám máskor kedves daltól zengett, azóta zárda lón, szomorú s néma lett.

Nem zavarja a siri csöndet, csak a künn üvöltő őszi szél, melyre ki-kitekinték az ablakon s látom, mint hull nyomába a fának sárgult lombja s levelei s ez veszteséget meg se érzik!...

Sorra nézem s minden lehullott sárga levéllel egy-egy fájó érzés támad bensőmben. És könyezem, egyre csak könyezem; mert úgy fáj látni, úgy fáj átélni, hogy olyan sivár, kietlen minden s olyan hervadó a táj.

Mégis elnézem; egyre nézem e hervadásba átment tájat, a természetnek ezen őszi képét; majd elgondolom s ismét könytolul szompilláimra, miként épp ilyen most az én szívem kertje is, mint a hervadó, kietlen táj; mert hisz kihalt már belőle a rajjongó érzelem, a hő szerelem búvívirága, csupán a csalódás szuró tövisei élnek még benne!

A csalódás szuró tövisei! És ezt mind te ültetéd oda, hűtlen kedvesem! Te ültetéd, te szép asszony, ki nemrég is még oly oda-

adó szerelemmel csüngtél rajtam, epedve hő szerelmet, éltél s rajjongtál értem! S im, most egy más férfi karjaiba vetve magad: enyelegsz, szerelmeskedsz! És én, tönkretéve, a gyötrő gondolatok közepette így sóhajtozhatok: „Ha már elvesztétek, miért nem úgy, hogy meghaltál volna mások számára is, mint én! Talán könnyebben elviselném most az örökös veszteség nyomát!”

És amidőn levelem végére érnek, bosszús meg, hogy felidézom előttem a múltat. Pedig tudom magamról, hogy „ami elmúlt emlegetni se jó azt!” S én mégis háborítlak: „Emlékezzél a helyre, hol egykor szerelmedet vallád nekem! Én nem akantam hinni szavaidban s te megesküdtél: „első s sűrű tartó szerelmedre!”

Emlékezzél kis házatokra, hol öt óven át mennyi boldog órát töltünk együtt s élvezetet szerzünk egymásnak!

Emlékezzél arra, midőn hideg tél idején s szakadt a hó: átléptél a szülői ház küszöbét, hogy eljössz hozzám!

Emlékezzél kedves leveleidre, melyeket — telve legbensőbb szerelmi ömlengésekkel — kis kacsóddal írtál volt nekem,

s melyeket mindaddig gondosan, hűen megőriztem!

És emlékezzél még egyre, édes emlékeidre, melyek kincsekkel érték föl nekem s mindaddig ereklyeként őriztem s melyek közt egy csomó hajfürt is van.

A te szép hajfürtjeid ezek, melyeket rózsaszín szalaggal kötött egybe picike ujjaid s én keblembe rejtve, szívemnél hordoztam.

De nem hordozom többé; elvetem magamtól. S nem őrizem tovább leveleidet, emlékeidet; apróra tépem s elégetem azokat, hogy ne legyen semmi sem, ami reád s csalfa szerelmedre emlékeztessen!

Mindezek után nem dobban meg szívcskéd, csalfa leány?...

De most feltaláltam a helyet, hol zájós az élet, örülnek s a jelennek élnek; ahol nem látják, hogy zokogok s ahol nem kacag ki senki. Itt talán be fog hegyedni a vérző, mély seb — meggyógyulok.

És jönn majd idő, hogy a szerelem rózsálcája kötő egybe kezem. Te pedig zokogsz; és boldogtalanságodban így sóhajtozol: „Te hidnyzol nekem!”

—sch—

nálja, nem gondolván meg, hogy ezzel a szent öreget rövidíti meg, a ki reszkető kézzel, alig látó szemmel kénytelen megkeresni a mindennapitját.

Ismervén e lehangoló állapotokat, tudván, hogy ma holnap az ujságok már csak úgy emlékeznek meg egy könyvről, ha a kiadó megfizeti a kritikát (a minthogy ezt már néhány lap praktizálja is), jól esett olvasnom a „Magyar Hírlap” hatalmas szép cikkelyét Kossuth könyvéről, s magáról a szent öregről, ki a viszont nem látásig búcsuzik édes anyjától: a hazától. Hát irnak, vagy nem irnak méltóképen e könyvről lapjaink, bibliája ez a magyarnak, veszi és olvassa minden reklám nélkül.

A mi sajtóink egy részének nem a nagyfontosságú, az országos érdekű dolgoknak kellő megvitatása az ambíciója, hanem a szenzáció-hajhászat s a szenzáció dolgoknak tilos uton való megszerzése, ha ez másként nem lehet. Csak legutóbb történt, hogy egyik ujság riportere meg akarta vesztegetni a Szilágyi Dező gazdasszonyát, hogy lemásolhassa a polgári házasságról szóló törvényjavaslatot. A fiatal embert, ki egy előkelő író és egyetemi tanár fia, s maga is szépreményű poéta, nyakon csipte az igazságügyminiszter s nyilván csak az atyjára való tekintettel nem adta át az odahívott rendőrnek. A fővárosi közönségnek megvan az ítélete ez eset fölött: senki sem hibáztatja az alig husz éves ifjút, ki meg sem gondolhatta, hogy mily vakmerő s rá nézve végzetessé válható dologra vállalkozott; neki ez egy fiatalos stikli volt, hanem annál élesebben elítélik a lap kiadóját, a ki az ifjunak kezébe nyomta a megvesztegetésre szánt szárazast. A sajtó elég gyöngéd volt elhallgatni az ifju nevét s ezt igen helyesen cselekedte. Elhallgatta az ujság nevét is, a mit már nem cselekedett helyesen. Végre a kollegialitásnak is meg van a maga határa. S ha én sem nevezem meg, teszem ezt azért, mert a közönség ma már nem oly tájékozatlan hogy magától is rá ne jöjjön, melyik ujság ez esetben a botrány hőse. A közönségnek már amugy is kezd már foszlani az illúziója, minek segiténem elő leleplezésekkkel? Minek firtatni, hogyan épülnek azok a fényes ujságpaloták?

A polgári házasságról szóló törvényjavaslat kész tehát, a mi nemcsak abból sejthető, hogy elakarták lopni, hanem mert ő felsége tényleg megadta jóváhagyását a törvényjavaslatnak a képviselőházba való benyújtásához s hacsak el nem lopják — habár azót.

Szilágyi kettős zár alá tette — be is nyújtják mielőbb. A kabin-tválság szépen elmúlt, sőt a mult hét óta összecsirizelődött az osztrák kabinet is. Van hát Lajthán innen, Lajthán túl kabinet. De minálunk azért mégis lesz némi változás. Csáky miniszter csak azt várja meg, hogy a polgári házasságról szóló törvényjavaslat is ott legyen a t. Ház asztalán, lemond és aztán kinevezik az öreg Vay Miklós helyébe a főrendiház elnökének. Megérdemli ezt a mindenesetre nyugodalmasabb állást Csáky gróf, ki betegeskedése miatt nem valami nagy kedvvel vállalkozott a miniszterségre s hozzá olyan pechje volt, hogy öt évi miniszterkedése alatt folyton lánggal égett a felekezeti harc. Utodjául Andrassy Gyula grófot emlegetik, a kitől szép volt, hogy mint nagy Andrassy Gyula fia, tavaly megelégedett a belügyminiszteri államtitkársággal s csak egy évre rá lesz belőle miniszter. A kis Andrassy különben talentumos, szorgalmas fiatal ember, de, Istenem, anynyi a talentumos és szorgalmas ember e hazában, akik késő öregségükben ha fölviszik miniszteri tanácsossáig!

Önkéntelenül tollam alá kerül Almássy Tihamér szomorú vigjátéka, a Miniszteri tárca, mely még a Garayféle pályázatból való s mely épp oly gyászosan megbukott, mint tavaly a méltóságos Bercik Árpád Mai divatja. Hát ez a pályázat igazán végig egy baleset, nem csoda, hogy Garay a pályadíjat egy baleset alkalmából adta. Az ő balesetének szerencsés volt a kimenetele, de annál szerencsétlenebb a balesetes pályázaté. Isten őrizz, hogy a jó Garay még egyszer kificamítsa az ujját.

A színházi ujdonságok, ugylátszik, rosszul ütnek be az idén, de annál több szerencséje van a könyvpiacnak. Egy egész tömege jelent meg már a jó könyveknek a karácsonyi piacra, nem is említve Kossuth és Andrassy könyvét s még csak most jön az igazi áradat. A könyvirók azonban okosabban tennék, ha októberben és novemberben jelentetnék meg könyveiket s nem karácsony előtt egy-két héttel, mikor már az ujságok is jönnek nagy mellékleteikkel. A Magyar Hírlap például az idén is óriási nagy albumot ad, tele a legelőkelőbb írók és művészek dolgaival s a mint hallom, minden egyes előfizető nevét belenyomtatja a maga példányába. S karácsony alig mulik el, jön a Jókai-jubileum s erre szintén valami nagy meglepetést forral ez a ki-

tűnő ujság, mely valóban csodás hírtelességgel hódította meg a magyar közönséget.

A publikum tehát előre örülhet a karácsonynak. Hát az ujságirónak mi örömet hoz? Az majd örülni fog a publikum — örömeinek.

Székely Huszár.

Vasuti menetrend.

Érvényes 1893. május 1-től kezdve.

Szarvas-Mezőtúr

7415. v. 7411. v. 7413. v

Szarvas indul: 3:45 éjjel 9:33 d. e. 1:55 d. u.

Mező-Túr érk: 4:35 " 10:19 " 2:41 "

Mezőtúr-Szarvas,

7416. v. 7412. v. 7414. v

Mező-Túr indul: 7:47 d. e. 12:35 d. u. 4:58 d. u

Szarvas érk: 8:33 " 1:21 " 5:44 "

Arad-Budapest.

601. gy. 603. sz. 605. sz.

Arad ind: 8:20 d. e. 1:25 d. e. 9:45 este

Csaba érk: 9:20 " 12:58 d. u. 11:30 "

" ind: 9:25 " 1:23 d. u. 11:45 éjjel

Mező-Túr érk: 10:29 " 2:51 " 1:29 "

" ind: 10:30 " 2:59 " 1:33 "

Szolnok érk: 11:15 " 4:05 " 2:45 "

ind: 11:22 " 4:20 " 3:00 "

Budapest érk: 1:20 d. u. 7:25 este 6:30 reggel

Budapest-Arad.

602. gy. 604. sz. 606. sz.

Budapest ind: 1:55 d. u. 10:00 este d. e. 1:8

Szolnok érk: 3:53 " 11:04 " 1:07 éjjel

ind: 4:02 " 11:14 " 1:37 "

Mező-Túr érk: 4:47 " 12:18 " 2:46 "

" ind: 4:48 " 12:25 " 2:49 "

Csaba érk: 5:52 " 1:53 " 4:17 "

" ind: 5:57 " 1:13 " 4:37 "

Arad érk: 6:57 este 3:50 " 6:60 reggel.

Lapunkért felel a kiadótulajdonos: SÁMUEL A.

HIRDETÉSEK

375 v. h. szám

1893.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szarvasi kir. járásbíróóság 1893. évi 1355 számú végzése következtében dr. Reiszman Adolf szarvasi ügyvéd által képviselt ifi. Kretka János javára Laudisz György és neje Melian Zsuzsanna ellen 80 frt — kr. s jár. erejéig foganatosított biztosítási végrehajtás útján felül foglalt és 435 frt 50 kr-ra becsült házi butorok, esz4özök, női ruhaneműek, ágyneműek és egy varrógépből álló ingóságok az alapfoglaltató és a többi felülfoglaltatók követeléseik erejéig is nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a szarvasi kir. bíróságnak 2918 1893. számú végzése folytán 80 frt — kr. tőkekövetelés, ennek 1893. évi március hó 27-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 43 frt 42 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Melian Zsuzsanna szarvasi lakosán leendő

eszközlésére 1893. évi november 28-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kifizetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek kecsáron alól is elfognak adatni.

Kelt Szarvason, 1893 évi november hó 12-ik napján.

Holcsey Arnold
kir. bírósági végrehajtó

ELADÓ BIRTOK
Szarvashoz közel. Turkeve város határára eladóvá tétetik 100 holdas kitűnő szántóföld vetéssel — A vetés áll 22 hold repec, 66 hold buza és 3 hold heréből. A birtokon jó karban lévő gazdasági épületek vannak és a birtok közel, alig negyed órányira fekszik a várostól.

Bővebb felvilágosítást ad Dobosfy Béla, Szarvason.

Alólirottak a t. közönség tudomására hozzuk, hogy újonnan épült **körkemenckéből** igen jó minőségű téglá kapható és pedig:

Járda-tégla ezrenként 16 frt.
I. oszt. fali téglá . . . 14 frt.
Küttégla 12 frt.
II. oszt. fali téglá . . . 10 frt.

Fizetéseket lehet eszközölni és a téglat megtekinteni Scheiner Jacob piactéri fa- és szénkereskedésében.

Scheiner József saját házában levő olajgyárában az olajcsinálás megkezdődött minden fizetés nélkül, csupán a pogácsáért.

SCHNEINER & TÁRSAI.

Főnyeremény
esetleg
500.000 márka

SZERENCSE-JELENTÉS.

A nyereményekért
az állam
kezeskedik.

Meghívás a Hamburg állam által biztosított nagy pénzsorsolás — nyeremény — esélyeire, a melyen

10 millió 452,425 márkát

kell feltétlenül nyerni.

Az első pénzsorsolás nyereményei, amely tervszerűen csupán 110,000 sorsjegyet tartalmaz, a következők:

Jutaléknyeremény	300,000 márka	56 nyeremény	à 5000 márka
1 nyeremény	à 200,000	104	" " 3000
1 " "	100,000	253	" " 2000
2 " "	75,000	6	" " 1500
1 " "	70,000	756	" " 1000
1 " "	65,000	1237	" " 500
1 " "	60,000	31	" " 300
1 " "	55,000	120	" " 150
2 " "	50,000	33950	" " 148
1 " "	40,000	7992	à 127, 100 és 94
5 " "	20,000	10848	à 67, 40 és 20
3 " "	15,000		
26 " "	10,000		

Összesen: 55,400 nyeremény,

mely rövid néhány hó lefolyása alatt, 7 osztályzatban, biztosan kifizetik.

Az első osztályú nyeremény 50,000 márka, mely a második osztályzatban 55,000, a 3-ikban 60,000, a 4-ikben 65,000, az 5-ikben 70,000, a 6-ikban 75,000 és a 7-ikben 200,000 márkára emelkedik és a 300,000 márkás jutaléknyereménnyel együtt 500,000 márkát érhet el.

Az első nyeremény-sorsolásra, mely törvényesen van megállapítva:

Egy eredeti egész sorsjegy ára csak 3 frt 70 kr.
Egy eredeti fél sorsjegy ára csak 1 frt 85 kr.
Egy eredeti negyed sorsjegy ára csak -- frt 95 kr.

beleszámítva a német állambélyeget is.

Minden résztvevőnek, közvetlenül a húzás megtörténte után, felszólítás nélkül megküldőn a hivatalos sorsolási eredményjegyzéket.

Sorsolási tervet az állameimerről ellátva, melyből a betétek és nyeremény felosztások mindhét sorozatra megtudhatók, előzetesen, díjtalánul küldök.

A nyereménypénzek kifizetését és szétküldését, közvetlenül magam eszközölöm pontosan és a legszigorúbb titoktartás mellett.

Megrendelések postautalvánnyal vagy levél útján kérhetők.

A külsőben levő sorsolásokról szóló megrendelésekkel tehát forduljon mindenki azonnal, de legkésőbb ez év november hó 8-ig bizalommal

HECKSCHER JÓZSEF

Bank- és pénzváltó üzletéhez. **Hamburgban.**

Értesítés.

VAN SZERENCSEM a n. é. közönséget értesíteni, miszerint rövid itt létem alatt azon kellemes helyzethez jutottam, hogy **kárpitos és diszitó**

ÜZLETEMMEL

megfelelő forgalmat értem el.

Ennélfogva azon jó reményben vagyok, hogy a n. é. közönség minden szakmába vágó szükségletét ezután is nálam fogja beszerezni.

Maradtam kiváló tisztelettel

Braun Vilmos,
kárpitos és diszitó.

(Nyácsik-féle házban.)

Tanítók és Kereskedők

figyelmébe!

Új iparirák legjobb minőségű sárga, vastag, finom papírból 100 drb 60 kr, ugyszintén mindenféle irodai szerek legjutányosabban beszerezhetőek

Sámuel Adolf

könyv és papírkereskedésében
Belicey-ut 11. szám alatt.

Alkalmi vétel!

!! Leszállított árak !!

Minek után a Békés-Szent-Andrási Takarekpénztár piactéri főskereskedésem helyén tudvalevőleg saját házat építi, kényszerítve vagyok bentlévő **összes áruimat**

alkalmi vétel útján áruba bocsátani

és azokat leszállított áron kiadásítani.

Tisztelettel:

MENCZER MÓR.